

tillfallit honom. Vara berättigad till a. efter någon. Få i arf, ärfva. Gå i arf, ärfvas. —

2) Rättighet att ärfva. Afsäga sig a. efter någon. — 3) Egendom, lös eller fast, som man bekommer efter aflidna släktingar, enligt i lag stadgad ordning emellan slägtlederna. Han har fått ett stort a. Tillträda ett a. Fordra a. efter någon. Taga a. efter någon, ärfva någon. — (Lagt.) A. och aflinge, ärfdt och förvärfdt. — Syn. Arfsegendom, Qvarlätenskap, Arfmedel. — 4) (fig.) Egenskap, kroppslig eller andlig, hvarigenom en person liknar någon af sina föräldrar eller förfäder; äfv. insigt, färdighet, dygd, o. s. v., hvarför man har att tacka föräldrar eller släktingar; äfv. tillstånd, förhållande, hvari man genom dem kommit; äfv. tillstånd eller förhållande, som härleder sig ifrån något föregående. Han har denna sjukdom i a. efter sin far. I den släkten gingo många stora egenskaper i a. från far till son. En god uppfostran är bättre, än något annat a. Slagthäm är ett förskräckligt a. Detta krig var ett a. ifrån föregående regering. — Se f. ö. Bröstarf, Bakarf, Fädernearf, Modernearf, m. fl. — Ss. A-berättigad.

ARFADEL, m. 2. sing. Adel, hvars adelskap går i arf. Kallas äfven Bördsadel.

ARFBERÄTTIGAD, a. 2. Som äger rättighet till arf.

ARFDRÄGT, f. 3. Förnissling af någon del utaf ett arf.

ARFDOMARE, m. 3. Domare, som genom arfsrätt är berättigad att utöfva sitt domarekall.

ARFFIENDE, m. 3. 1) Fiende, hvars fiendskap gått i arf ifrån föräldrar eller förfäder. — 2) (teol. o. bibl.) Benämning på djefvulen. *Menniskans a.*

ARFFURSTE, m. 2. pl. — *furstar*. 1) Arfvinge till kronan i fjermare led. — 2) Se *Arfprins*.

ARFFURSTINNA, f. 1. Jfr. *Arffurste*.

ARFFÖLJD, f. 3. 1) Handlingen att efterträda någon i egenskap af dess arfvinge. *Laglig, naturlig a.*, i kraft af släktskap, genom lag, utan behof af särskilt testamente. — 2) Rättigheten att efterträda någon i regeringen. *Krig uppstå ej sällan om a-en i ett rike*. — 3) Arfvingar, som äro berättigade att efterträda någon i regeringen. *I brist af a., skall efterträdare utkoras af rikets ständer*. — Ss. *A-skrig, -sordning*.

ARFFÖRDRAG, n. 3. Fördrag om delningen af en ännu lefvande människas blifvande qvarlätenskap, eller (i diplomatisk stil) om en ännu lefvande furstes länder.

ARFFÖRENING, f. 2. 1) Öfverenskommelse mellan arfvingar om arfs skiftande. — 2) Skrift, som innefattar sådan öfverenskommelse.

ARFFÖRLÄNING, f. 2. Förläning, som går i arf.

ARFFÖRPAKTARE, m. 3. Föropaktare, som på grund af ärftlig rättighet innehar en föropaktning.

ARFFÖRPAKTNING, f. 2. Föropaktning, som går i arf; ärftligt arrende.

ARFGODS ell. ARFVEGODS, n. 3. 1) Större fastighet på landet, som bekommit i arf. Om småre jordlotter brukas: *Arfjord, Arfhemman, Ärfd jordlägenhet*, o. s. v. Motsats till *Köpegods*. — 2) Gods, tillhörigt en viss ätt eller slägt, och som derifrån icke utan vederlag får föryttras.

ARFHEMMAN, n. 3. Hemman, som bekommit i arf.

ARFHERRE, m. 2. pl. — *herrar*. Ägare af ett arfgods (bem. 2).

ARFJORD ell. ARFVEJORD, f. 2. Ärfd jord. Brukas äfven om de minsta jordlotter. Motsats: *Aflingjord*.

ARFKONUNG, m. 2. Konung, som regerar i ett ärftligt rike och således enligt gällande lag om arfföljden emottagit regeringen.

ARFKRIG, n. 3. 1) Krig, som en stat fått i arf från en förgången tid. — 2) Krig, som i fornda tider fördes till följe af då gällande skyldighet för barn och ättlingar, att hämnas faders och förfäders lidna oförrätter och fullfölja deras enskilda tvister eller allmänna krig.

ARFLOTT, se *Arfslott*.

ARFLÅN, n. 3. Stående lån på ärfd egendom.

ARFLÅN, n. 3. Se *Arfförläning*.

ARFLÄNDER, n. 3. pl. Sådana länder, som med arfsrätt tillhöra någon viss regerande ätt.

ARFLÖS, a. 2. 1) (egentl., föga brukl.) Som icke har eller haft något arf att vänta. — 2) (allmänne) Som blifvit förklarad sin arfsrätt förlustig. *Göra, förklara någon a.* — Ss. *A-görelse*.

ARFLÖSHET, f. 3. Egenskapen att vara arflös.

ARFPRINS, m. 2. 1) (i Sverige) Prins, som efter kronprinsen är närmast berättigad till tronen. — 2) (i Tyskland) Närmaste arfvingen till ett hertig- eller furstendöme. — 3) (i Danmark) Titel, som kronprinsens broder förer. — I Sverige kan arfprinsen äfven kallas arffurste, men hans yngre broder endast det sednare.

ARFPRINSESSA, f. 1. 1) Prinsessa, som är berättigad till tronen. — 2) Gemål åt en Arfprins. Jfr. d. o.

ARFRIKE, n. 4. Rike, hvars regent emottager regeringen till följe af arfsrätt. Motsats till *Valrike*.

ARFSAK, f. 3. 1) Något, som man ärfver eller ärft. — 2) Se *Arfsvist*.

ARFSHANDLINGAR, f. 2. pl. Handlingar, som angå arf efter någon viss person.

ARFSJUK, a. 2. (föga brukl.) Säges om den, hvars alla tankar äro riktade derpå, att genom arf göra sin lycka, samt i och för detta ändamål uppbjuder allt, för att lyckas.

ARFSJUKA, f. 1. sing. (föga brukl.) Egenskapen att vara arfsjuk; se föreg.

ARFSKAP, n. 3. o. 3. 1) Allt, hvad en afliden lemnar efter sig och kan ärfvas. Brukas i denna bem. mindre ofta. — Syn. Se *Arf*, 3. — 2) Arfslott, arfvedel. — 3) Rättighet att ärfva. Äfv. *Arfsrätt*.

ARFSKIFTE, n. 4. Den fördelning af qvarlätenskap, som äger rum mellan arfvingarna efter död person.

ARFSKULD, f. 3. Skuld på ärfd egendom, hvilken åtföljt arvet.

ARFSLAG, m. 2. 1) Lag, som innefattar något stadgande i fråga om arf och hvad dertill hörer. — 2) (kollektivt) Sammanfattningen af alla ett lands gällande lagbestämmelser i afseende på arf. Kallas i Sverige *Ärfdabalk*.

ARFSLOTT, m. 3. Den del af ett arf, som arfvinge bekommer vid arfskiftet. Äfv. *Arfvedel*.

ARFSMASSA, f. 1. Samtliga arvet i löst och fast efter en afliden person, jemte skulder.

ARFSMEDEL, n. 3. pl. Reda penningar, skuldförbindelser och i allmänhet alla slags räntebärande papper, som tillhöra ett arf.

ARFSRÄTT, m. 3. 1) Rättighet att som arfvinge inträda i besittningen af en afliden persons qvarlätenskap, antingen hel och hällen eller blott en del deraf. — 2) Rättighet att efterträda en afliden i utöfningen af regeringsmakt, myndighet,